

Sygn. akt II K 85/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Bejger

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Romanowska

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. - -----

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2016 roku

sprawy K. Ł.

syna B. i L. (...)z domuF.

urodz. (...) w P.

oskarżonego o to, że: w dniu 26 października 2015 roku w K. na ul. (...) kierował po drodze publicznej samochodem osobowym marki R. (...) nr rej. (...) nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 23 maja 2014 roku sygn. IIW 201/13 za czyn z art. 92 §1 kw w zw. z art. 86 ust 5 ustawy prawo o ruchu drogowym i inne zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy obowiązującego od 19 stycznia 2015 roku oraz do decyzji Prezydenta Miasta L. z dnia 25 lutego 2015 roku sygn. KO.5430.355.2015.MM o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi na okres 18 miesięcy.

tj. o przestępstwo z art. 244 kk i art. 180a kk w zw. z art. 11 §2 kk

ORZEKA

I. uznaje oskarżonego K. Ł. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu tj. przestępstwa z art. 244 kk w zw. z art. 180a kk w zw. z art. 11 §2 kk i za to w myśl art. 11 §3 kk na mocy art. 244 kk wymierza mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na mocy art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 15 (piętnastu) złotych;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 390,00 (trzystu dziewięćdziesięciu) złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70,00 (siedemdziesięciu) złotych.

Sygn. akt II K 85/16

UZASADNIENIE

W dniu 26 października 2015 roku funkcjonariusz policji P. U. zatrzymał w K. na ul. (...) do kontroli drogowej pojazd m-ki R. (...) o nr rej. (...). Kierującym okazał się Ł. K.. Jak ustalono w bazie danych powyższy miał orzeczony sądownie zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych od 19.01.2015 do 19 lipca 2016 roku na mocy wyroku Sądu Rejonowego

w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 09.10.2014 roku w sprawie II W 201/13. Wyrok uprawomocnił się 16.10.2014 roku. Ponadto wobec K. Ł. została wydana prawomocna decyzja administracyjna Prezydenta Miasta L. z dnia 25 lutego 2015 roku o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi na okres 18 miesięcy.

Dowody:

-odpis wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp. Sygn. akt. IIW 201/13 – k. -40-41

-informacja UM L.- k 19

-wyjaśnienia K. Ł. – k.24-25 54-55,61-62

-karta karna – k. 9-10

-decyzja Prezydenta Miasta L. o cofnięciu uprawnień – k 50

Przesłuchany w charakterze podejrzanego K. Ł. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Ze złożonych w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnień wynikało, że faktycznie on był kierującym pojazdem, faktu tego nie kwestionował. Podał, że jego znajoma źle się poczuła i dlatego on usiadł na miejscu kierowcy i po przejechaniu około 10 kilometrów został zatrzymany przez policję. Jednocześnie kwestionował wyrok Sądu w Grodzisku Wielkopolskim twierdząc, że postępowanie w tej sprawie nie zakończyło się prawomocnym wyrokiem.

Dokonując oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, Sąd uznał je za wiarygodne w części, w której pozostają one w zgodzie z pozostałym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd dał mu wiarę w zakresie przyznania się do tego, iż to on był kierującym pojazdem. Była to okoliczność bezsporna. Jeśli chodzi o okoliczności wskazywane przez niego, dlaczego tak się stało, to nie mają one znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego i wyczerpania przez oskarżonego znamion ustawowych zarzucanego mu czynu. Sąd zaś nie dał mu wiary w zakresie kwestionowania prawomocności wyroku Sądu w Grodzisku. W aktach sprawy bowiem znajduje się odpis tego prawomocnego wyroku i wynika z niego w sposób nie budzący żadnych wątpliwości, że wyrok ten uprawomocnił się 16.10.2014 roku. Jest to dokument, którego wiarygodność nie budzi wątpliwości a twierdzenia oskarżonego są zupełnie gołosłowne i wynikają z przyjętej przez niego linii obrony. Tak więc naruszenie przez oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wynika z dokumentów w postaci wyżej wskazywanego odpisu wyroku oraz karty karnej dotyczącej oskarżonego. Sąd uznał za w pełni wiarygodne pozostałe dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, albowiem zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby w przewidzianej przez prawo formie i żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości.

Wobec tak ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, że wina oskarżonego w zakresie popełnienia przestępstwa z art. 244 kk w zw. z art. 180 a kk w zw. z art. 11§2 kk została wykazana. Sąd uznał K. Ł. za winnego tego, że w dniu 26 października 2015 roku w K. na ul. (...) kierował po drodze publicznej samochodem osobowym marki R. (...) nr rej. (...) nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 23 maja 2014 roku sygn. IIW 201/13 za czyn z art. 92 §1 kw w zw. z art. 86 ust 5 ustawy prawo o ruchu drogowym i inne zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy obowiązującego od 19 stycznia 2015 roku oraz do decyzji Prezydenta Miasta L. z dnia 25 lutego 2015 roku sygn. KO.5430.355.2015.MM o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi na okres 18 miesięcy tj. przestępstwa z art. 244 kk i art. 180a kk w zw. z art. 11 §2 kk.

Zastrzeżeń nie budziła przyjęta w akcie oskarżenia kwalifikacja prawna czynów zarzucanych oskarżonemu. Przestępstwo z art. 244 kk popełnia m. in. ten kto nie stosuje się do orzeczonego przez Sąd zakazu prowadzenia pojazdów. Przepis ten daje możliwość ścigania sprawców niestosujących się do orzeczonego środka karnego. Przestępstwa zaś z art. 180 a kk dopuszcza się ten kto prowadzi pojazd mechaniczny po drodze publicznej nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Objęte są tym przepisem wszystkie przypadki kierowania pojazdami mechanicznymi przez osobę po cofnięciu uprawnień decyzją właściwego organu. W tej sprawie oskarżony bez wątpienia prowadził taki pojazd po drodze publicznej przy jednoczesnej prawomocnej

decyzji wydanej przez kompetentny organ o cofnięciu uprawnień. Dla oddania pełnej zawartości kryminalnej czynu oskarżonego Sąd przyjął więc kumulatywną kwalifikację. Oskarżony bez wątpienia kierował pojazdem mechanicznym w dniu 26.10.2016 roku podczas gdy od 19.01.2015 roku obowiązywał go zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony prawomocnym wyrokiem przez Sąd na okres 18 miesięcy.

Sąd uznając winę oskarżonego za zarzucany mu aktem oskarżenia czyn, na mocy art. 244 § 1 kk wymierzył mu karę siedmiu miesięcy pozbawienia wolności. Sąd wydał wyrok pod nieobecność oskarżonego, który nie stawił się na rozprawę i nie usprawiedliwił swojej nieobecności, nie składał też wniosku o zmianę jej terminu i był prawidłowo powiadomiony o jej terminie. Wskazać należy że zgodnie z obowiązującym stanem prawnym udział oskarżonego w rozprawie jest jedynie jego prawem a nie obowiązkiem. W przekonaniu Sądu orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał uprzednią karalność oskarżonego, który był już w przeszłości kilkakrotnie skazywany przez Sąd oczywiście mając na uwadze daty tych skazań, których nie mógł całkowicie stracić z pola widzenia. Jednym z ostatnich wyroków jaki zapadł w dniu 22.01.2010 roku – skazano oskarżonego za czyn z art. 157§1 kk na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat i ostatnim wyrokiem Sądu w Grodzisku Wielkopolskim za wykroczenia naruszające prawo o ruchu drogowym co między innymi skutkowało orzeczeniem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Na złagodzenie wymiaru kary wpłynęło jego przyznanie się do winy oraz złożenie w sprawie wyjaśnień.

Kierując się wskazaniem art. 69 § 1 i 2 kk, Sąd skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na dwuletni okres próby. W przekonaniu Sądu sama możliwość zarządzenia wykonania orzeczonej kary będzie stanowiła dostateczną tamę przed dalszymi naruszeniami prawa przez oskarżonego. Sąd pozostaje zarazem w przekonaniu, iż w okresie próby oskarżony zdobędzie się na refleksję i zrozumie naganność swojego postępowania. Świadomość możliwości zarządzenia wykonania kary proces ten z pewnością przyspieszy. W okresie próby oskarżony będzie miał możliwość dowieść, iż postawiona wobec niego prognoza kryminologiczna okazała się zasadna, a proces socjalizacji przebiegł prawidłowo. Sąd uznał, że zastosowanie okresu próby w wymiarze dwóch lat jest konieczne z uwagi na jego dotychczasowy tryb życia wskazujący na lekceważenie norm społecznych i prawnych dotyczących lekceważenia zapadłych orzeczeń sądowych.

Sąd na mocy art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości stu czterdziestu stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie piętnastu złotych. W ocenie Sądu orzeczona kara grzywny stanowić będzie realną dolegliwość wobec faktu popełnienia przestępstwa. W ocenie Sądu ilość i wysokość stawek jest adekwatna do osiągniętych przez oskarżonego dochodów i mieści się w granicach jego możliwości zarobkowych. K. Ł. jest z zawodu mechanikiem precyzyjnym, zajmuje się montowaniem solarów. Jego miesięczny dochód jak podał w trakcie przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym wynosi 3.700,00 złotych miesięcznie. Posiada samochód osobowy m-ki A. (...) rok produkcji 1995. Jest osobą zdrową i zdolną do wykonywania pracy zarobkowej.

Grzywna ma stanowić dla oskarżonego rzeczywiście odczuwalną dolegliwość wobec faktu wymierzenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i spełniać cele prewencji ogólnej. Ma za zadanie wzmocnić w oskarżonym poszanowanie dla prawa. Oskarżony miał wcześniej orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów i złamał go. Złamanie tego zakazu skutkowało ponowną odpowiedzialnością karną z uwagi na treść przepisu art. 244 kk przewidującego sankcję za niestosowanie się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów.

O kosztach orzeczono po myśli art.627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt. 3 i art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 390 złotych tytułem opłaty oraz obciążając go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70,00 złotych. Rozstrzygnięcie to uwzględnia wynik procesu oraz sytuację finansową oskarżonego. Jest on osobą posiadającą stałe dochody. W związku z czym nie ma podstaw do zwolnienia go z obowiązku ich uiszczenia.